

Jiří W. Procházka

DLOUHÝ

ČERNÝ ÚSVIT

AGENT
SERIES
27

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky



agent John Francis Kovář

27

Jiří W. Procházka

ČERNÝ ÚSVIT

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

OBSAH

KAPITOLA 1.: EL-EMEJN.....	6
KAPITOLA 2.: TUNEL.....	13
KAPITOLA 3.: BRUTALITA	17
KAPITOLA 4.: YANG	22
KAPITOLA 5.: ROCK'N'ROLL.....	27
KAPITOLA 6.: ROCK'N'ROLL IN RED.....	33
KAPITOLA 7.: SOBOJ.....	39
KAPITOLA 8.: PŘESTŘELKA	45
KAPITOLA 9.: TONGA.....	51
KAPITOLA 10.: PARKOVIŠTĚ.....	54
KAPITOLA 11.: MIA.....	58
KAPITOLA 12.: VE VĚZENÍ.....	62
KAPITOLA 13.: BOSÉ NOHY	66
KAPITOLA 14.: CERN	68
KAPITOLA 15.: VÝTAH.....	73
KAPITOLA 16.: VE ZBROJNICI.....	80
KAPITOLA 17.: FANTÓMDROM.....	84
KAPITOLA 18.: VE MĚSTĚ	89
INTERMEZZO: NAD PROPASTÍ.....	94
KAPITOLA 19.: KONVOJ.....	102
KAPITOLA 20.: BLACK HAWK DOWN	106
KAPITOLA 21.: V PLECHU	114
KAPITOLA 22.: BOORMAN	120
KAPITOLA 23.: LABORATOŘE.....	123
KAPITOLA 24.: VELÍN.....	126
KAPITOLA 25.: MALÝ VELKÝ VESMÍR	129
KAPITOLA 26.: VELKÁ PĚTKA	132
KAPITOLA 27.: VOJÁK A ŠLEHTIC.....	137
KAPITOLA 28.: FILOSOFIE V BÍLÉM.....	142
KAPITOLA 29.: OPĚT VE ZBRANI.....	147
KAPITOLA 30.: KOMANDO V BÍLÉM.....	150
KAPITOLA 31.: AEROSOL	153
KAPITOLA 32.: EXPLOZE.....	159
KAPITOLA 33.: VON WONDER.....	162
KAPITOLA 34.: JATKA	166
KAPITOLA 35.: NÁVŠTĚVA	169
KAPITOLA 36.: ODPOR	173

KAPITOLA 37.: PLAZMA	178
KAPITOLA 38.: PORTÁL	181
KAPITOLA 39.: POČÁTEK	185
KAPITOLA 40.: ÚNIK.....	188
KAPITOLA 41.: DLOUHÝ ČERNÝ ÚSVIT.....	190
KAPITOLA 42.: AFTERPARTY	191
KAPITOLA 43.: PÁN SVĚTA.....	195
EPILOG: NA CESTĚ	197

OD: KILLERA – KVANTOVÝ INTELIGENTNÍ INTERREALITNÍ RETRANSLÁTOR EF BÁZE HUMAN IV TECH

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF

Subjekt: Globální situace

John Francis Kovář se vrátil z akce mající všechny znaky takzvané kamikadze mise. Svět, v němž působil, se v závěru odtrhl od našeho realitního svazku a nebude možné ho znovu navštívit. Prošetření okolností jeho vyslání vzhledem k následujícím událostem odloženo. Při návratu agenta JFK byly vědeckou sekcí změřeny disturbance magického interrealitního šumu, s pravděpodobností 99,3 % způsobené gigantickými změnami magických potenciálů umělého původu. Jediná známá entita schopná něčeho takového je v současné době X-Hawk. Magická divize vyhlásila oranžový poplach, kontrarozvědka (sekce čarodějové) získala potřebné informace. Díky včasnému varování je Agentura dobře připravena na napadení magickými a dalšími nekauzálními prostředky. Po potvrzení typu útoku bude následovat odvěta – zničení původce ataku. Pravděpodobnost úspěchu (při správně odhadnutých výchozích podmínkách) 82,03 %.

Výstraha: X-Hawkem připravovaná magická válka (++)nekauzální?++) měla reálnou šanci na úspěch! Nutno změnit obrannou doktrínu. Lidské představitele informovat se zpožděním.

Stav týmu Bytewské:

JFK, Vega, Villefortová, Biggles i ostatní členové oddělení jsou totálně vytíženi, soustřeďují se na klíčové záležitosti kardinálně ovlivňující tok událostí v realitách blízkých bazální.

Správně odhadují, že mohou mít globální vliv. Někteří se pohybují za hranicí standardní lidské odolnosti. Doporučuji vyslat Vincenta Vegu na dovolenou.

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem, mohl by způsobit deformaci kauzality.

Kapitola 1.: El-Emejn

Město pod nimi vřelo.

„Romeo dva dva. Máme tady dav civilistů.“

„Kilo tři. Proved'te výsadek. Zkuste blok vpravo, čtverec G4.“

„Romeo dva dva, rozumím. Spouštíme lana na G4.“

El-Emejn se v odpoledním slunci skvěl zlatohnědou barvou. Nad střechami ze španělských tašek a nad ulicemi posetými okrovým pískem přelétaly černé stroje. Vznášely se v rojích nad městem s rytmickým duněním rotorů. Provázela je symfonie palubních kulometů. Na zem se z nebes řítily mraky žhavých střel i nábojnic.

V ulici Národní jednoty, pár set metrů od sídla drogového klanu Abr Gir, se shlukl dav zombálců. Muži, ženy, děti. V rukou zbraně a v očích bez bělma nenávist. Hyuaka.

„Civilisti na devíti hodinách!“ křičel do vysílačky seržant Collins, velitel skupiny Romeo pět jedna. Natahoval si rukavice a skočil na lano. Po dopadu tlusté rukavice zahodil, provedl kotoul, připravil si zbraň.

Zalehl na ulici. Okamžitě zamířil, ale nestřílel. Za ním slaňovali další rangeři.

„Několik žen, pět, šest.“

Kovář přehlédl situaci na místě výsadku.

„Za ženskejma jsou vychrtlíci s kalašnikovy. Sejměte je.“

„Ale, pane,“ zaváhal Collins. Byl to kluk s ideály a se zbraní v ruce. Tu nepoužil.

Kovář jen zahlédl, jak mu ulétl vršek hlavy. Sytě červená krev smíšená s šedavou hmotou se rozlétla do vějíře. Připomínalo to klasické 3D střílečky. Tohle však byla hra na jiné úrovni. Tohle byl top level každé hry: *válka*.

„Kilo tři. Můžete ještě přemístit bod slanění?“

„Romeo dva dva. Ne, pane. Jsme v těch sračkách po krk.“

Další chlapi to schytali na lanech. Padali k zemi jak sestřelené labutě. Z těl jim stříkaly komiksově rudé cákance. Prašnou ulici skrápěl rubínový déšť. Zezdola na ně stříleli úplně všichni, muži, ženy, děti.

Neprůstřelné kevlarové vesty nekryly výsadkářům celý povrch těla. A už vůbec je nechránily před vysokorychlostním střelivem, jež zombálci nakupovali na zbrojních veletrzích. Peněz měli dost. Ropa, drogy, diamanty, diamanty, drogy, ropa... Teroristické útoky nadnárodních drogových kartelů paralyzovaly celý černý kontinent. Zbytky legálních vlád Světového společenství a toho, čemu se dalo jakžtakž říkat stát a nikoli revolučně-náboženská diktatura, vzdorovaly zfanatizovaným davům jen díky pomoci vnějšího světa.

Z hlediska vyslaných řádných vojenských jednotek to byla válka bez pravidel, bez jasně vymezeného nepřítele. Nepřátelé nenosili uniformy a používali civilisty, své ženy a děti, jako lidské štíty. Snídali a večeřeli hyuaku a na ní permanentně sjetí zabíjeli.

Hyuaka a jejich nedotknutelný Věrozvěst. Pro to žili. Pro to zabíjeli.

Kovář pokynul pilotovi. Poručík Abán Munsir, dlouholetý zkušený pilot, zkontroloval, zda se na zem dostali všichni rangeři, a zvedl stroj. Motor zahučel. Rangeři dole se přesunuli za sutiny a za zbytky ohořelých aut'áků a opětovali palbu.

Black Hawk s označením *Super 99* se naklonil a natočil tak, aby je podpořil ze vzduchu. Pierre Yang vzadu za kulometem poslal na ulici první vlnu střel. Projektily zvedaly špínu z povrchu ulice a odštípávaly ze zdí kusy malty a cihel. Střelami z kulometu zasažení a na kusy rozervaní zombálci umírali bez hlesu.

Hyuaka působila dokonale. Rozšířené rudé zorničky, prázdný výraz, ztráta pudu sebezáchovy a touha zabíjet. Příslušníci klanů se často pobíjeli navzájem, ale společný nepřítel je vždy sjednotil. Třeba dnes, při obsazování sídla klanu Abr Gir, nejvýznamnějšího dodavatele hyuaky. Sebevražedné bojůvky před týdnem vyhodily do vzduchu parlament i s poslanci a dnes zmasakrovaly policejní ředitelství ve čtvrti Bakaara Market. Při odvetném úderu se všichni, nehledě na příslušenství ke klanu, postavili proti řádné armádě jako jeden muž.

„Romeo dva dva, na zemi máme tři mrtvé a dva raněné,“ spojil se Kovář s velením operace. „Pošlete zdravotníky. Zbytek Romeo dva dva postupuje dle plánu.“

„Kilo tři. Rozumím. Návrat na základnu. Posíláme zdravotníky. Kromě toho tam budou operovat letky Foxtrot.“

„Že se na kluky od Little Birdů těšíme. Bude to chtít generální úklid.“

Kovář byl za vyslání malých, ale efektivních útočných vrtulníků opravdu vděčný. Abán Munsir zvedl stroj. Yang mezitím vypálil dalších pár stovek nábojů. Když měnil zásobník, zaslechl zasvištění rakety, exploze vrchních pater domu zacloumala strojem a mrštila agentem o protější stěnu kabiny.

„No, tak jsem to zas nemyslel. Aby to tady neuklidili i s náma.“

Podíval se dolů. Po ulici rozházení další mrtví, celí i na kusy.

„Do hajzlu, proč mám pocit, že všichni kolem umírají kvůli nám?“

Kovář mlčel.

Město se zmítalo v křečích. V záblescích a v hluku výbuchů svištěly střely, odražené projektily a střepiny z granátů a min. Do výše rostly sloupy černého dýmu. Symbolické pilíře

apokalyptického světa, základní kameny reality přezdívané v agenturních záznamech *Africká revoluce*. Byl to svět chaosu, drog, zbraní a náboženského fanatismu, svět s kódovým značením MOGA/93.

„Jsme tady už tři dny, *viens m'enculer!*“

Kovář pohlédl na východ. Tam se tyčil hotel Perla Afriky a z něj vládl vůdce klanu, Harun Aden. Ještě, že nejezdí po El-Emejnu v kočáře taženém černým čtyřspřežím, pomyslel si JFK. Jenže Harun Aden nebyl čaroděj. Nemohl být. MOGA/93 byl výsostně technologický svět. Aden byl diktátor a hajzl stejného formátu jako černý hrabě. Lidské životy pro něj byly jen zrnky písku v soukolí permanentního džihádu. A právě Harun Aden, radikální fundamentalista, vůdce a organizátor desítek útoků na civilní budovy i vládní jednotky, byl cílem dnešního útoku spojenců. Šlo o další z mnoha pokusů, jak dostat zdivočelou zemi do přijatelného normálu.

„Co mlčíš?“ zeptal se Yang.

Abán Munsir se soustředil na řízení. Nerozuměl moc dobře anglicky a bylo mu celkem jedno, o čem se bílí důstojníci dohadují. On si pouze přál, aby všechno skončilo, aby se fanatici vrátili tam, odkud se zjevili, a on mohl zas normálně žít. S rodinou, s dětmi.

„Co chceš slyšet?“ řekl Kovář. „Poslali nás sem jako specialisty na interrealitní pašování a my objevili hovno,“ pokračoval JFK do mikrofonu přilby, aniž se ohlédl po příteli. „Umírají tady lidi, protože v týhle posraný realitě prostě lidi umírají. Tady je dobrým zvykem umírat. Ne kvůli nám. A nemůžeme být všude.“

Možná kdyby přišli dřív. Někdy před dvaceti nebo třiceti lety, kdy to tu začalo, kdy sem nějaký bastard dovezl první hyuaku a on nebo jiný podobný pak naučil další místní bastardy ji pěstovat. MOGA/93 nebyla magický svět, ale přesto se tu hyuace dařilo. Na desítkách, stovkách dvorků, skleníků i smetišť tlely v zemi uřezané lidské hlavy a plodily ovoce smrti. Žádné dodávky zvenku už dávno nebyly potřeba, nabídka vysoce převyšovala poptávku a zastavil by ji leda kobercový atomový nálet – který by zaručeně zastavil i všechno ostatní. Čím déle tu Kovář byl, tím častěji měl pocit, že by to nebyl tak špatný nápad.

„A ne kvůli Agentuře?“ mávl rukou Yang, který o Johnových úvahách nic netušil.

„Nikdo tady o Agentuře nic neví. Ani nejvyšší velení týhle zasraný oblasti o nás neví. Jsme jen vojáci. Nic víc.“

„To jsme v každém světě.“

„Hm... Tak v tomhle světě dlouho vojáci nebudeme.“

„Jako že nás odvolaj?“

„Ne. Jako že jsme v hajzlu,“ ukázal Kovář na jihovýchod, na postmodernistickou skulpturu Perly Afriky. Nad ní pableskovala zřásněná stěna.

„Romeo dva dva. Máme problém,“ nahlásil Kovář.

„Kilo tři. Chlapci z Little Birdů jsou celí naježený.“

„Myslím jiný problém, pane. Hlásíme polární záři nad cílovým objektem.“

„Tady, v tropech? Na obrazovkách to nemáme. Prosím o bližší specifikaci, kapitáne. Ani AWACS nehlásí atmosférické poruchy.“

„Možná proto, že tohle není atmosférická porucha,“ ozval se od kulometu Yang.

„*Putain!* Oni to fakt nevidí?“

Kovář přikývl a pohledem se domluvil s prvním pilotem. Abán Munsir stočil helikoptéru doleva a dolů a snesl se pár metrů nad střechy vyrabovaného obchodního centra Hyper-Afro. Ze skladů naproti se ozvala sporadická střelba z ručních zbraní. Yang pokropil celý blok dávkou z kulometu a střelba utichla.

„Kilo tři! Porušili jste návratový koridor. AWACS vás musí znova zaměřit a předat souřadnice Little Birdům!“

„Nás už zaměřili jiní,“ zašeptal Pierre Yang.

„Romeo dva dva, víme o tom,“ pronesl JFK. „Musíme řešit novou situaci!“

„Vaše nová situace zní – vrátit se do určeného letového prostoru!“

„Pane, jakmile to bude možné, tak... Ztrácíme vás!“

„Kilo... kontakt... okamžitě...“

„No, a je klid,“ řekl Yang.

„Co se děje, Abáne?“ ohlédl se Kovář.

Abán Munsir se rozhlížel stejně udiveně. Krčil rameny.

„Já myslel, že's je utnul,“ řekl Yang.

„Vypadlo to. Máme problém nebo, ksakru, hodně velký problém.“

Kovář pohlédl na palubní displeje.

„Velký problém,“ upřesnil. Fialová záře zesílila a zkoncentrovala se do rotujícího tunelu většího než Eurotunnel pod La Manche. Řítil se za nimi prašnou atmosférou zombálské megapole a vířil tuny písku.

„Jak nás našel?“

„Nechal jsi T-opasek na základně?“

„*Mon Dieu!* Jsem blbej? Víím snad, že *téčko* je možný zaměřit. Boha.“

„Tak u sebe máme něco z bazální reality,“ řekl Kovář do mikroportu. Pokynul Munsirovi. Pilot víceúčelového vrtulníku Sikorski UH-60L *Black Hawk* kývl hlavou a zvedl stroj k nebi plnému fialových koulí. Purpurové objekty bral jako další novinku místního Věrozvěsta a pochopil správně, že se tomu musí vyhnout.

„Vím, podle čeho nás můžou zaměřit,“ řekl Kovář. „Je to jen otázka technologií.“

„Jako že jsme roboti?“

„Jsme z té nejzákladnější reality. My sami o sobě jsme T-opasek.“

„*Merde!*“ odplivl si Yang.

Munsir oblétl Černou mešitu mučedníků *Al-Akša* a vlétl na bulvár Osvíceného Haruna. Svištěl mezi koloniálními pětipatrovými budovami s širokými balkóny, zdobenými fasádami a rozlehlými schodišti. Všude byli zombálci a řvali. Pálit začali až poté, co jim došlo, že těsně kolem nich se řítí nenáviděná helikoptéra. Abán Munsir kopíroval povrch ulice ve výšce několika metrů, nadlétal těsně nad barikádami z vraků nákladňáků, hořících pneumatik a převrácených návěsů. To vše při rychlosti sto šedesát kilometrů v hodině.

„Takovej simulátor aby člověk pohledal,“ podotkl Yang.

Průběžně pátil na ulici a na domy podél ní. Pseudobarokní anděličci padali s pláčem k zemi. Mramorový prach se mísil s krvavou mlhou vznášející se nad explodujícími lidskými pozůstatky. Střelivo z palubního kulometu nezraňovalo. Likvidovalo. Zasažení se rozlétali v oblacích krve, vnitřností, svalů a roztříštěných kostí.

„Jde to po nás pořád,“ řekl Yang.

Řízený jednosměrný tunel mířil rovnou na ně. Rostl a přibližoval se.

„Vím. Střílej zombálce, my s Abánem řešíme fialovej hnus.“

Další příděl střel odevšad.

„Kolik jich tady je?“

„Dva a půl milionu,“ ozvalo se ve sluchátkách. „Jen v tomhle posraným městě.“

„To není žádný posraný město,“ ozval se Abán Munsir, něčemu z dialogu porozuměl. Některá slova jsou takřka mezinárodní. „Tady jsem se narodil a tady chci žít...“

V rozbitém okně bývalého soudu, vlevo ve směru letu, se zablýsklo. Opuštěné děcko si hrálo se zrcátkem a právě je nastavilo vstříc slunci. Bylo to rozverně a milé, v tom všem zmatku a smrti kolem. Abán se pousmál a pohlédl na rozčepýřenou hlavu klučiny. Zaznamenal oslnivé *prasátka* a k rozpustilému záblesku se připojil třaskavý zvuk.

Klučina v kytičkované košili UNICEF si nehrál se zrcátkem, ale s automatickou puškou AK 47. Zadařilo se. Střela proletěla Abánovi přilbou. Protrhla kůži na oholené hlavě a pronikla membránou cévek a kostní hmotou do houbovitě substance mozku. Abán nic necítil, snad jen klepnutí do čela. Úsměv mu ztuhl. Rotující kus kovu vyrazil ze zátylku kus lebky, mozkovou hmotu a krev. Díra na druhé straně hlavy měla průměr lidské dlaně.

Poručík Abán Munsir byl mrtev.

Z hlediska lékařského pojednání lze konstatovat, že zatímco hustší lidské tkáně lépe vzdorují hydraulické šokové vlně vyvolané vstřelenou kulkou, orgány jako játra či v tomto případě mozek obsahují nestlačitelnou tkáň s vysokou konzistencí tekutin. Jsou tedy mnohem více zranitelné, což se právě potvrdilo.

Poručík Abán Munsir byl zaručeně mrtev.

„Abáne? Abáne!“

„Co je, Johne?“

„Abán to schytl.“

„Do hajzlu! Úplně?“

„Ne, napůl. Má půl hlavy.“

„Takže pilotovat budeš ty?“

„Vidíš někoho jinýho?“

„Ne. Jen jsem zvědavej na tvý řízení.“

„Neser.“ Kovář svíral řízení Black Hawka a zařekl se, že s tím žabožroutem už nikdy nepromluví. Maximálně, kdyby od něj něco potřeboval.

„Pozor,“ varoval Yang. Třeba teď od něj Kovář něco potřeboval. Spolupráci.

Purpurový had s tlamou dokořán se klikatil nad ulicemi, vyrabovanými obchody a opuštěnými tržišti. Před ním uhýbal titěrný stroj s ještě nepatrnějšími tvory na palubě. Ulice už nebyly pískově okrové a španělské střechy červené. Vše bylo nasvícené šarlatovou září.

„Vidím,“ řekl Kovář a vytáhl Black Hawka nad střechy El-Emejnu.

Zamířil k Bráně porozumění. Obskurní budovu před lety vybuodovala z peněz vlastních poplatníků bývalá Evropská unie. Byla to stavba pompéznější než Opera v Sydney, ovšem souměřitelná s rozměry šanghajských mrakodrapů. Pět nahoře spojených pilířů, světadílů, mělo v sobě kancelářské prostory, kina, divadla a sídla televizních stanic. Pilíře Brány byly prostřelené jako ostatní budovy v metropoli, fasády zničené, okna roztřískaná a kanceláře vyrabované. V těch netknutých zůstávala zombálská média světové duchovní revoluce.

Kovář zamířil do centra Brány.

„Kilo tři. Voláme Romea dva dva.“

„Romeo dva dva. Slyším.“

„Máme vaši polohu. Little Birdy vám letí naproti. Kontakt za minutu a půl.“

„Žádám o odvolání Little Birdů, pane!“

„Důvod?“

„Pokud to nevidíte, pane, nepochopíte.“

Vzrušený hlomoz hlasů a příkazů na druhé straně. Purpurový had se k Black Hawku dostal na vzdálenost šedesáti, sedmdesáti metrů.

„Chci z AWACSU záběry Romea dva dva! Ve všech spektrech.“

„Pane, ano, pane. Pracujeme na tom!“

„Rychleji,“ pronesl generál po třech vteřinách.

„Máme to!“

„Proboha, to byla doba...“

Kovář ztratil spojení s generálním štábem, což mu zas až tak nevadilo. Horší byl pulsující synchronizovaný tunel. Blížil se, šmejdl.

JFK zakřičel: „Pierre, připoutej se! Něco zkusím.“

„Nic nezkoušej a padej!“

„A co asi myslíš, že dělám? Že snad útočím?“

„Panebože, opatruj toho cvoka, a mě prosím taky.“

Kovář stočil stroj do vedlejší ulice. Letěl pár desítek centimetrů nad okrovým povrchem. Po dvou stech metrech se dostal nad zpustošený park Ekumenického smíru. Pod nimi se míhaly rozbité houpačky, vyvrácené kolotoče a náboženskými nápisy postříkané prolézačky. Oprýskané umělohmotné skluzavky byly prostřílené skrz naskrz. Black Hawk míjel zpustošený koloniální kostel s bezhlavou sochou Krista a uraženými kříži. Vše bylo *deep purple*. JFK otočil helikoptéru ostře vpravo a řítil se k Bráně z jiné strany. Během úniku totiž podle navigace zjistil – alespoň, že spojaři z AWACSU fungovali –, že mezi pilíři žluté Asie a modré Ameriky se nachází vjezd do železničního tunelu.

Kapitola 2.: Tunel

„Drž se,“ poradil Kovář zbytečně.

Namísto toho, aby vlétl do oranžově olemovaného ústí tunelu, strhl *Super 99* doleva. Minul žlutý mrakodrap Asie tak těsně, až si myslel, že o něj zavadí rotorem. O pár centimetrů minul. Někdy je potřeba štěstíčko. Řítily se rovnou proti smaragdovému masivu Austrálie. Na zrcadlových plochách budovy se odrazil drobný Sikorski; připomínal černou vážku *Neurobasis piceus*, a za ním se valila nachová masa interdimenzionálního průniku.

Krach! Útočící had podrazil Asii i Ameriku. Prolnul konstrukcí budov a přesunul je do jiných světů. Části konstrukcí se vypařily a zbytky se hroutily samy do sebe. Black Hawk se obratem vrátil k Austrálii a kolem ní se vřítíl do železničního tunelu.

„Kdy ses učil lítat tunelama?“

„*Mission Impossible*, jednička.“ Kovář se soustředil na průlet. „Tys to neviděl?“

„Nečumím na filmy pro pamětníky.“

Tunel měřil přes dva a půl kilometru. Uprostřed se táhly dvouproude dálniční komunikace, po stranách čtvery koleje.

„Ty magore, ty ses tam vešel!“

Fialový hnus zdržely hroutící se mrakodrapy. Během přesunu jejich hmoty do jiných vesmírů ztratil oživlý tunel část energie. Musel ji čerpat z bodových hyperfantomů, které jej provázely v podobě zbytkových záblesků. Po pár stech metrech opět nabíral původní rychlost.

Sikorski UH-60L unikal. Rotory hučely, listy svištěly, svět mizel vzadu. Pod břichem kabiny ubíhaly koleje. Po stěnách tunelu se červenaly linie kabelů. Každých sto metrů prolétávali bezpečnostním zeleným kruhem. Sirény ječely.

„Johne, kam tomu chceš ulítnout, *merde*?“

„Průlet Bránou ho zpomalil.“

„No a co?“

„Během prolnutí mrakodrapama ztratil energii. A do tunelu se nevejde.“

„Jo. To by snad šlo.“

„Musí. Nic jinýho nám nezbejvá.“

„Nemusí,“ hlesl Pierre Yang. „Ohlídni se! Tunel žere tunel!“

Zírali na mihotající peklo prodírající se betonovým tubusem.

„Teď to teprve bude *Mission Impossible*,“ pronesl Kovář.

A mělo být ještě mnohem hůř. Stěny podzemní stavby praskaly a bortily se. Řízený dimenzionální průnik do sebe vsakoval celé bloky prostoru. Výsledkem byly padající

betonové kvádry, lámající se piliře, praskající kovové výztuhy, trhající se kabeláž. Ideální filmové záběry: hroučící se tunel za unikající helikoptérou, dva zoufalí piloti na palubě....

Jenže to nikdo nenatáčel.

„Výborně,“ zhodnotil Kovář situaci. „To by ho mělo zpomalit.“

„Co je na tom výborného? Hele.... Ono se to ztrácí. Nestíhá!“

„Nezakřikni to. Jsme teprve v půlce.“

Kruask! A zase. Třaskající trhliny v zemské kůře byly rychlejší. Purpurový chřtán za nimi se sice ztratil v oblacích sutě, jenže nad nimi a podél nich se trhala Země.

„Kolik zbejvá?“

„Osm set metrů,“ odvětil JFK.

„Takhle blízko jsem měl školu.“

„Tak snad nepřijdem o první zvonění.“

Praskliny v betonových výztužích i mezi kolejemi je předháněly. V dálce prosvítalo denní světlo, ale železniční tunel byl plný prachu. Kolem nich padaly železné nosníky a kusy betonu. Kovář nemohl moc kličkovat. Při maximální rychlosti 295 km/hod už spoléhal jen na štěstí, ale stále držel stroj v nejvyšší možné rychlosti. Black Hawk byl nakloněný skoro do pětáctyřiceti stupňů a rotory vířily okolní prašný prostor na ještě prašnější okolní prostor.

„Dvě stě metrů,“ hlásil Kovář do hluku blížícího se zemětřesení.

„Neříkej mi kolik a dostaň nás ven!“

„Sto.“

„Osm ku jedné, že se z toho nedostanem.“

Oslnilo je denní světlo. Vylétli přímo na západ. Slunce bylo ještě nad obzorem. Línii města vytvářely nekonečné slumy, desítky minaretů a sem tam výšková budova. Mezi tím se vlnily žlutě stínované duny či do nebe se tyčící narudlé skalní bloky.

„Jsme venku,“ pousmál se Kovář. „S kým ses to sázel osm ku jedné, srabe? Máš prachy?“

„Chtěl jsem to udělat dramatičtější. Hlavně, že jsme venku.“

Oba se ohlédli k vyústění koridoru El-Emejn – Gáhira. Železniční tunel se hroučil a po celé své délce vytvořil hlubokou průrvu městem. Z jejích útrob stoupala nachová záře.

„Letíme domů,“ poznamenal Kovář.

Vedle nich a nad nimi se objevily hbité MH-6 Little Birdy.

Kovář pozdravil: „Romeo dva dva. Jak jde život?“

„Foxtrot sedm. Od chvíle, kdy jste vypadli z toho zasranýho tunelu, je to lepší.“

„Můžeme tedy konečně na kafe a kus žvance?“

„Vezeme vás na základnu, borci.“

„Dík.“

Bahroumh! Ze zborčeného tunelu se vyřítilo nachové inferno. Výškou, objemem i obsahem energie bylo desetkrát větší než Velký gejzír na Islandu. Polovina města se utopila v purpurové záři. Z entity se zablesklo. Jas oslepil každého, kdo se díval. Pierre Yang, zadní střelec, se díval.

„*Vas te faire foutre!* Nevidím!“

„Já taky ne, kámo. Za chvíli to bude stejně jedno. Protože jsme skončili.“

„*Merci.*“

„Za málo.“

Běloskvoucí záblesk vydal extrémně silný elektromagnetický impuls. Kromě jiného ukončil vysílání veřejnoprávního rozhlasu *Afrique Revolutionnaire*, zpravodajská televize *Al-Akša* pustila divákům nekonečnou zrnící přestávku. Stejný záblesk přerušil spojení mezi letkou *Little Birdů* a *Black Hawkem*. Zablokovalo se ovládání veškerých přístrojů založených na elektromagnetickém principu; tedy všech, co se byť jen zdánlivě podobaly počítačům nebo podobným vymoženostem elektronického věku. Vše padlo během nanosekundy. Stejně tak padaly i vrtulníky.

Bez spojení, bez nároku, bez naděje.

Fialový hrob pohltil Kovářův stroj. *Black Hawk* se řítí nachově zářícím tunelem a letem připomínal padající list javoru. Na dveřích kokpitu křičela namalovaná *Angelina Hollie* s obnaženými ňadry a s omlácenou em-šestnáctkou v ruce. Byla purpurová jako celý svět. Stěny fialového inferna se zatraceně rychle zužovaly.

„*Johne, sežral nás!*“ křičel Yang. „*Jsmo přímo v něm!*“

„*Já vím! Ale nevím, co s tím,*“ zakřičel pro změnu Kovář. Útočilo to odevšad: zleva, zprava, zepředu, zezadu. *Levá, pravá, přední, zadní, pozor, Johne, neupadni!* Stlačil páku a naklonil černý stroj kupředu. Výrazně zvýšil rychlost. Nyní se s dimenzionálním průnikem pohybovali stejnou rychlostí. Potřebovali zrychlit. Než Kovář stačil cokoli udělat, stěna hyperfantomu se prolнула s ocasním rotorem.

Kovář ucítil ránu. Vteřinu nebo dvě si myslel, že se z toho ještě dostanou. Jenže *Black Hawk* se začal otáčet. *JFK* si to už nemyslel.

„*Jsmo v hajzlu?*“ ozval se ze střeleckého stanoviště Yang. Sevřel vršek sedadla a podíval se do kokpitu. „*Zvládneš to?*“

„*Ano. A nezvládnou,*“ odpověděl Kovář na obě otázky.

„S Pánembohem.“

„Ty mě taky,“ řekl Kovář. Během nadbytečného dialogu se řídil tím, co ho učil cholerický poručík Dominik McCain nad Íránem.

„Při vyřazení vyrovnávacího rotoru je bezpodmínečně nutný co, seržante Kováři?“

„Stáhnout plynovou páku, která vyřadí motory z chodu, pane!“

„To ví každej! Ale, do hajzlu, eliminuje to co, seržante?“

„Eliminuje to točivý moment způsobený rotační silou proti směru otáčení hlavního rotoru!“

„Tak hejbněte konečně kostrou a předved'te to! Vyhodit ten pojebanej vyrovnávací rotor!“

„Jdu na to, pane!“

Nemohl zklamat malého, zrzavého, uřvaného Ira McCaina.

„Johne, vypneš to podělaný PCL?“

„Bez tebe bych asi ani nenatankoval.“ Kovář stlačil páky. Trhl jimi tak prudce, až se helikoptéra zatřásla. Otáčení pokračovalo.

„S každou otáčkou to je rychlejší.“

„Vím,“ odsekl JFK. Celou dobu vydržel Yangovo kibicování, jenže už to nešlo. Všechno se odehrávalo v desetinách sekund. Kovářovi se to zdálo delší. *Super 99* narážel do stěn tubusu a ten mu na oplátku amputoval kusy konstrukce. Listy hlavního rotoru byly poloviční, ocasní rotor neexistoval.

„Chyt' se něčeho.“

„Co myslíš, do hajzlu, že dělám?“ Někdy se poslední věty nevyvedou.

Následoval pád.

Rovnou do purpurového inferna.

Kapitola 3.: Brutalita

Nebe za mřížemi mělo barvu rozbité Kovářovy tváře.

Další rána pěstí. Kovářovi málem odlétla hlava. Sprška krve cákla na kovový stůl s půvabnými nerez šuplíčky. Vyšetřující soudce Billy Rubin setřel papírovým kapesníčkem rubínové krůpěje ze spisu s nápisem JFK. Kapesník *Linteo Satin* hodil do chromovaného drátěného koše. Kovář pozvedl hlavu a vyplivl zub. Ušklíbl se.

To neměl dělat.

„Poslouchej mě dobře, blbe,“ sevřel ho za vlasy Hans Steinmüller a trhl mu hlavou dozadu. „Budu tě mlátit, dokud tě neumlátím.“

Kovář na něj pohlédl jedním okem. Druhé měl zalité krví.

„Dobrý,“ hlesl sotva slyšitelně. „Na to’s přišel sám?“

Další rána, další krev. Další heknutí. Hekli oba, vyslychající i vyslychaný. Oba toho měli dost; Kovář víc. Měl tu smůlu, že ani nemohl padnout na zem a tam strávit třeba pět krásných, dlouhých vteřin relativního klidu, než by ho zas zvedli. Seděl totiž na kovové židli, spoutaný titanovými pouty, a v ústech cítil železitou chuť krve. Každou sekundu byl vystavený napospas nelidské mlátičce s lidským jménem Hans Steinmüller. Před sadistickým hajzlem nebylo kam uniknout, ani na tu posranou zem.

„Jestli hodláš bejt vtipnej, tak to musíš hlásit předem,“ upozornil ho poručík Steinmüller. „Abych na to mohl jaksepatří reagovat,“ a napřaženou levačkou uštedřil Kováři další úder přes tvář. Na hřbetě ruky měl metalácký náramek se zkrvavenými kovovými pyramidami. Kovářovi krev stékala po krku a po hrudi označované típnutými cigaretami.

„Hansi, dnes to už nemá cenu,“ ozval se vyšetřující soudce Billy Rubin, albín s rudýma očima, dlouhým krkem a štíhlými pažemi porostlými jemnými chloupky. „Dva dny ho mlátíš, spal asi hodinu, nic nejedl, jen zvracel. Vyzkoušeli jsme na něj waterboarding, elektriku, a teď, jak koukám, má i přeražený nos. Kdyby něco věděl, tak by mluvil.“

„Billy, nejsi moc *humologickej*, nebo *humonistickej*?“ řekl Steinmüller a přivřel oči. Rozený německý filosof, Kant, Nietzsche nebo kdokoliv z té správné bandy. „Tenhle vůl pár dní vydrží. A to je dost na to, aby z něj něco vypadlo. Co říkáš?“ otočil se na Kováře. Agent místo očekávané popkulturní hlášky vyzvracel plicní hleny smíšené se sraženou krví.

Steinmüller třískl Kováře znova, tentokrát dlaní přes tvář. Myslel to dobře, jen takovou výchovnou tátovskou facku.

„Neplivej mi tady na podlahu,“ řekl a obrátil se: „Billy, prosím, pochop to! Černej řekl, že z něj musíme dostat, co ti dva viděli a jestli to stačili poslat do Agentury. Víš přece, co znamená, když Černej řekne *musíte*. Když musíš, tak musíš!“

Není nic otravnějšího, než když vám zřejmý fakt musí připomenout idiot. Rubin stiskl zuby – kromě vzteku na Steinmüllera i na tu trosku před sebou poprvé pocítil strach. Protože pokud úkol nesplní, mohla se stát celá řada věcí. Například, že si sám vyzkouší Kovářovu židli.

Jenom klid...

Billy Rubin se zvedl ze židle a protáhl si ruce pokryté modrými žilami. Klouby mu až zapraštěly. Promnul si krční obratle, připomínalo to přípravu na hodinu aerobiku, a pohlédl na nordického týpka s vizáží buldozeru *Catepillar*.

Leutnant Steinmüller znejistěl.

„Řek’ jsem něco blbýho?“

Billy Rubin zavrtěl hlavou. Poloprůsvitnou dlaní si přešel labutí čelo a přitočil se ke Steinmüllerovi. Labutí jezero hadr. Pohlédl mu zespoda do zakalených očí ukrytých pod neandrtálskými nadočnicovými oblouky. Pozvedl pravačku se vztyčeným ukazováčkem a pronesl: „Hansi, poslyš... Nikdy, ale už nikdy, *mein Freund*, nebudeš zpochybňovat mou práci. Já ti jen naznačil, že toho troglodyta nemá cenu ustavičně mlátit, poněvadž existují i jiné prostředky, jak z něj dostat to, co potřebujeme. Je ti to srozumitelnější?“

Hans Steinmüller se podrbal na potetované hlavě. Světlý ježek nemohl zakrýt pětiramennou svastiku s runami AH. Billy Rubin čekal. Poručík Steinmüller myslel.

„Jaký jiný prostředky?“

„Třeba přátelé.“

„Myslíš, že by to práskl part’ák?“

„Part’ák ne. On.“

JFK to zaslechl a pozvedl hlavu, nebo co mu to trčelo na krku. Z nosu mu prýštila krev a do lebky, zevnitř, bušili trpajzlíci.

Začíná jít do tuhého, pomyslel si Kovář a zavřel oči.

„Poslouchej, zasrane,“ sevřel Steinmüller Kovářovu hlavu do dlaní. „Teď se budeš dívat támhle. Pustíme ti kino s kámošem Pierrem.“

Kovář chtěl přikývnout, ale lopaty svírající mu hlavu to nedovolily. Tak jen cosi zamrmlal. Pootevřel oči. Trpajzlíci opustili oční nervy a dál bušili do lebky. To jim šlo líp.

„Dívej se,“ upozornil Rubin mlátičku Steinmüllera. Kovář se probral a vypadalo to, že chce něco říct. „Možná bude zpívat.“

„Zpívat? Tak mu doporučuju Ódu na radost,“ zakroutil hlavou sveřepý vyznavač velkoněmecké hudby, *Leutnant* Steinmüller. „Co chceš?“

„Nevidím popcorn,“ vyplivl JFK krev na podlahu. „Dal bych si sejrovej. Se šunkou.“

„My jsme mu pro srandu,“ pronesl Steinmüller a zarazil Kovářovi loket do břicha.

„Uuuuh!“ Agent se schoulil na postmodernistické kovové židli. Měla v opěradle i v sedáku pravidelné otvory pro odtok krve. Po stranách byly ergonomicky řešené opěrky vhodné k poutání policejními pouty.

„Ten *Schweinehund* je na sračku a ještě si z nás dělá srandu? A fluše po mý cele!“ dodal a udeřil agenta zespodu do brady. Levý hák mistra světa v boxu jak vyšitý. Tedy, hodně podrazácký úder, žádná porota by to neuznala, ale bylo to účinné. JFK se pod vlivem úderu sice napřímil, ale hlava mu bezvládně padla na hrud’.

„Hansi, nech ho chvílku na pokoji,“ nevydržel to Rubin. „Chceš z něj něco dostat? Podívej se na něj. On se chce nechat umlátit a ty ho v tom podporuješ! Zrovna omdlel bolestí, takže si vymohl další přestávku. Chápeš to, trubko? Ten hoch nad tebou vede na body.“

Steinmüller poodstoupil od bezvládného těla visícího v kovových poutech na kovové židli. Na zelených dlaždičkách se v abstraktních obrazcích slévaly kaluže krve a moče. Juan Miró by záviděl.

„Možná vede, ale stejně je to prase,“ rozhlédl se Steinmüller po cele. Pohlédl na zkrvavené ruce. „*Scheisse!*“ Utřel si je do zkrvaveného hadru.

„Poslyš, Hansi, umej to tady. Sebe taky,“ poručil Rubin. Aktivoval náramkový TAG Heuer a domlouval s vedlejší celou. „Jasný, že to pustíme. Vydržte. Zatím toho žabožrouta upravte. Ano, přesně tak to myslím, třeba do karmínového odstínu. Ať je to působivější. A ty, poslyš, Lando, co manželka, dobrý? Paráda! Takže kdy má termín? Já vám tak věřil, lidi... *Mein Gott!* Stavím se na kafe. Jo, jasný. A nespěchejte s tím mlácením. Máte čas. Ten náš magor zas omdlel. Nějak citlivý superagent,“ pousmál se albín. V jokerovském úsměvu mu zajiskřily bělostné zuby, jaké nedosáhnete ani trvalým používáním pasty Colgate Skull s trojitou silou.

Venku se setmělo. Poslední sluneční paprsky se zaleskly na mřížích. V kobce vyhrály ekozářivky, jedna vedle druhé, na stropě i na stěně proti Kovářovi. Byly navrtané do hladkých stěn a byly hnusné. Zářivky na stěnách tvořily žebřík do nebe. Nebo do pekla.

„Budíček, *Schweinehund!*“ zařval Steinmüller a vychrstl na Kováře kbelík vody s ledovou tříští. „Tady není žádná noclehárna!“

JFK se probouzel pomalu. Vědomí odmítalo přivést mozek do reality vyplněné bitím, krví a bolestí. Podvědomí mu pracovalo naplno a vědomí logicky odmítalo vyjít ven, na oslnivé světlo zářivek.

Další ostrá sprška.

„*Nádhera! Jak krásně to chladí,*“ liboval si s úlevou Kovář. „*Tiší bolest. Vlny tiší vítr.*“ Hodlal zas upadnout do osvobozujícího nevědomí. Jenže přišel další příděl ledové vody, a dvě rány návdavkem. „*Kdy se ten hajzl unaví? Kdy už padne? Já chci taky padnout...*“

Nepřestalo to. Hajzl se neunavil. Další rána. Kovář se probral.

„Vítej zpátky, *geroj!*“ zasalutoval *Leutnant* Steinmüller. Neměla to být pocta.

„Vyliž si,“ zachrčel Kovář v naději, že ho sadista zase odešle do říše snů. Málem se to splnilo. Steinmüller se totiž napřáhl a...

„Nech ho!“ vykřikl Rubin. „Máme jiný plán.“

„Máte hovno, a ne plán.“

„Vidíš ho, parchanta? Drzej jak vopice!“

„Chce být drzý jako opice, tupče! Protože nechce, abychom použili jeho partáka! Radši se sám nechá ubít k smrti! Chápeš to?“

Hans Steinmüller stál s prázdným kbelíkem vedle zakrváceného Kováře. Díval se mu do rozbité tváře. JFK se na něj díval také.

„Ten sráč se mi směje,“ poznamenal Steinmüller.

„Ty se mu divíš?“ zavrtěl hlavou Billy Rubin. „Po tom, cos tady předvedl, by se ti smála i děcka ve školce.“

Steinmüller pokýval hranatou hlavou, letmo se rozmáchl a udeřil kovovým kýblem Kováře do hlavy. Ovšem tak, aby zas neomdlel, mátoha.

„Dobrá. Tak ukaž, Billy, co umíš,“ obrátil se Steinmüller na vyšetřujícího soudce. „Tenhle chlap je totiž to největší tvrdohlavý hovado, co jsem kdy měl v paradě. A pochybuju, když jsem ho nezlomil já, že se to povede tobě.“

„Vyzkoušíme jiný metody,“ pousmál se Billy Rubin. Měl lehounce zmalované rty, podzimní sametová hněď, a decentní, přírodní líčení. Slušelo mu to, říkali přátelé.

„Zapněte monitory,“ pronesl teatrálně.

Cela se rozzářila. Zdi tvořily ohromné krystalické displeje, na nichž dosud byly vidět jen zelené dlaždice mučírny. Od země ke stropu, na podlaze i na stropě. Kdyby někdo točil další Kostku, nemohl mít lepší interiér. Na každé obrazovce zářil portrét do krve zmláceného